

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μαίκλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 6ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΜΑΘΙΟΣ: Είναι από κείνο που έτρωγαν οι θεοί του Ολύμπου... Γεια στα χέρια σου. Θυμάμαι τη μητέρα μου που έφτιαχνε κυδώνι. Και έβαζε και από κείνο, πώς το λένε...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αρμπαρόριζα.

ΜΑΘΙΟΣ: Ναι, ναι. Μύριζε τόσο ωραία... Ξέρετε είναι κάτι ασήμαντα πράγματα που όμως δένονται μες το μυαλό με μια εποχή, μια κατάσταση...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μια εποχή... μια κατάσταση... Όλα περνάνε, όλα χάνονται... Έτσι είναι η έρμη η ζωή.

ΜΑΘΙΟΣ: Μένουνε όμως κάποιες όμορφες αναμνήσεις... κι είναι αυτές που ομορφαίνουν τη ζωή.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Η ζωή είναι ωραία και χωρίς αυτές. Κάθε εποχή έχει και τις δικές της χάρες. Όταν τις ζεις με το καθήκον και το πρέπει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Η ζωή συνεχίζεται και πρέπει να τη ζούμε όπως μας έρχεται.

ΜΑΘΙΟΣ: Αυτή είναι η πραγματική αντιμετώπιση της ζωής. Όπως μας έρχεται. Όμως να πηγαίνω κι εγώ. Ευχαριστώ για το τρατάρισμα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Κάτσε, μωρέ, τώρα που σμιζαμε. Να θυμηθούμε τα παλιά. Τότε και να μιλήσουμε φοβόμασταν, τώρα μπορούμε και να πούμε και δυο λόγια παραπάνω. Κάτσε να γελάσεις, να σου πω πως δώσαμε λόγο με το συχωρεμένο τον Αναστάση. Κάτσε.

ΜΑΘΙΟΣ: Όχι καλλίτερα να πηγαίνω. (αστειευόμενος) Μη γυρίσει και το Ασημιώ... (γελάει). Γειά σας (φεύγει από την ίδια κατευθυνση που ήρθε).

ΚΑΤ - ΘΕΟ: Στο καλό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Νόμιζα πως είχες λίγο αίσθημα μέσα σου, καημένη μου. Σου δείχνει με ωραίο τρόπο τι αισθάνεται κι εσύ του ρίχνεις μια λεκάνη κρύο νερό στα μούτρα.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Να μ' αφήσετε ήσυχη όλοι σας, ούτε ξέρω τι λέω, ούτε ξέρω τι κάνω. (είναι εκνευρισμένη). Εγώ συνήθισα τη μοναξιά μου κι είμαι μια χαρά. Τι θέλει να μας πουλήσει τώρα ο Μαθιός... Τώρα ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Να είσαι καλά, ο Θεός να σε φωτίσει. Εσύ θ' αποφασίσεις τι πρέπει να κάνεις και τι θέλεις. Μόνο εύχομαι να μη μετανοιώσεις ποτέ... Κι έχε υπ' όψη σου ότι η ζωή συνεχίζεται. Φεύγω.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Στο καλό. Κι άκου, Κατερίνα. Η αγάπη του Μαθιού ήταν ένα όνειρο, ένα ωραίο παραμύθι. Εκείνο το όνειρο αναζητάει τώρα. Τώρα... ύστερα από τόσα χρόνια... Πού ήταν τότε που έπρεπε;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Να είναι έτσι ή μήπως θέλει να ξαναρχίσει από κει που είχε μείνει όταν έφυγε από το νησί; Και να κάνει το όνειρο πραγματικότητα; (και σαν εμπιστευτικά). 'Η... μήπως εσένα σ' εμποδίζει εκείνο το σίγμα, το μεγάλο μυστικό; Αυτό πολύ λίγοι το ξέρουν ή το θυμούνται πια.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Ποτέ δεν το λογάρισα αυτό. Είναι αυτά τα χρόνια ανάμεσα στο τότε και στο τώρα που λογαριάζω. Αυτά τα χρόνια... Και είναι πολλά. Όλα έχουν αλλάξει, Κατερίνα μου. Κι αυτός κι εμείς κι ο τόπος, όλα. Όλα είναι διαφορετικά. Τα χρόνια που πέρασαν πήραν μαζί τους και τη νιότη μας και τη ζωή μας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αχ, νάταν τα νιάτα δυο φορές... μα δεν είναι. Έφυγαν, π' ανάθεμά τα, έφυγαν. Όμως, Θεοδούλα μου, η ζωή συνεχίζεται. Πρόσεξε το αυτό. Συ-νε-χί-ζε-ται. Γεια σου.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Στο καλό. (διπλώνει το πλεχτό της και μονολογεί). Αχ, βρε Κατερίνα, να ξερες τι φουρτούνα έχω μέσα μου... Λες πολλά, δεν σ' εμπιστεύομαι. Αλλά λες και κάτι ζουμερά... Η ζωή συνεχίζεται... συνεχίζεται... (με αναστεναγμό). Κακό χρόνο να 'χεις για ζωή. Τι να σε κάνω τώρα... Άντε, βρε Μαθιό... Κι εγώ ονειρεύτηκα να ζήσω μαζί σου... Κείνα τα χρόνια... Ονειρεύτηκα... μέρες και νύχτες... Να είσαι ο κύρης κι ο αφέντης μου. Να σε κατευδώνω και να σε καλοδέχομαι, ταξιδευτή καπετάνιο. Και να φροντίζω το σπίτι μας και να 'χουμε παιδιά. Και, να, σαν τώρα, να ερχόσουν από την πλατεία και να με ρωτούσες. Τι θα φάμε απόψε, τι μαγειρεύεις; 'Η να πίνουμε και τον καφέ μας σε τούτο το πεζούλι. Τι όνειρα... Τώρα; Τώρα τι να πούμε που όλα πέρασαν, όλα άλλαξαν; Τώρα... από πού να ξεκινήσουμε; (σκέφτεται...). Ναι, δεν λέω... η ζωή συνεχίζεται. 'Ισως... ίσως... να ήτανε καλά... Μαζί από δω και πέρα. 'Ισως... χμ... δεν θα ήταν κι άσχημα... Αχ, βρε Μαθιό, δεν έφυγες ποτέ απ' την καρδιά μου. Κι ας μ' άφησες να περιμένω, κι ας έγινα στόχος στα κουτσομπολιά της κάθε Κατερίνας με την αβανιά πως είμαι η αγαπητικιά σου... Να ήμουνα τουλάχιστον σ' αλήθεια... Αχ, δεν σε χάρηκα, δεν έζησα τον έρωτα μαζί σου... Κι όμως... Πόσο δικό μου σ' ένοιωθα εκείνα τα χρόνια!!!... Κι όταν σκέφτομαι πως ξενιτεύτηκες και για τους δυο μας, για μια καλλίτερη ζωή... Μα, ευλογημένη κι εσύ, έφυγες για τρία χρόνια κι έγιναν τριάντα... Τώρα... τι να πούμε τώρα, πώς να ξαναρχίσουμε; Τώρα στην ηλικία μου... Να χαλάσω το καλό μου όνομα, τη μνήμη του άντρα μου... Το παιδί μου; Αλήθεια τι θα έλεγε ο γιος μου; Μμ.. Ξέρω θα έλεγε: «Ότι είναι για το καλό σου μητέρα». Η ανηψιά μου; Χμ, αυτή δεν θα το βρει μόνο καλό αλλά... θεάρεστο έργο! (γελάει) Θεοδότη, πού κατάντησες να προξενεύσεις που πας στα 60 σου, καημένη μου. (σηκώνεται σοβαρεμένη). Να μ'